

ВИРОГЛАВОТО ЗАЙЧЕ

УЗБЕКСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно зайче. То се наричало Белочелото, защото имало белег на челото си, но всички му викали Вироглавеца тъй като било много упорито зайче. Никого за нищо не слушало и всичко вършело на своя глава. Но ще ви разкажа какво му се случило.

Старият заек — бащата — купил за своето синче една кротка магаричка с магаренце. Малкият Вироглавец много обичал да язди магаричката. Веднъж се метнал върху своята кротка магаричка и тръгнал на гости у лелини си. Пътят му минавал през бодливите трънаци. Най-напред го срещнали неговите братчета — зайчетата. Те се развикали:

— Къде си тръгнал, Вироглавецо, с магаричката? Бодливите трънаци са много опасно място. Там никой не може да мине без другар!

Вироглавото зайче само размахало лапичката си и смахмузило магаричката да върви по-бързо. Малкото магаренце тропкало подир майка си, за да се чува по-силно.

Нашите пътници навлезли в бодливите трънаци, където живеели старият лисугер, майката лисица и мъничкото лисиче. Щом чуло звънчето на магаренцето, мъничкото лисиче наострило уши и заговорило:

— Пристига Вироглавеца, яхнал магаричката си; подир него се мотае мъничкото магаренце — чувам звънчето му!

— Ние трябва да му дадем да разбере! Кой му е позволил да минава през нашите бодливи трънаци? Аз ще му открадна магаричката! — заканила се майката Лисана.

— Аз да не съм лисугер, ако не му открадна малкото магаренце! — извикал лисугерът.

— Аз пък ще му съблека дрешката! — изврещяло лисичето.

А Вироглавеца нищичко не подозирал. Стигнал до средата на бодливите трънаци. Минало пладне и слънцето започнало да слиза надолу. Магаренцето се уморило и клюмнало главица. Изостанало назад. За да не го изгуби, Вироглавеца захванал да си върти главата и да го зове: „Насам, насам!“ Далечно отзад се обаждало звънчето, сякаш отвърщало: „Ида, ида! ...“ Вироглавото зайче си рекло:

— Щом чувам гласа на звънчето, магаренцето тича подире ми. Защо ми трябва да си въртя шията напразно?

И вече не се обръщало назад.

А хитрата Лисана тъкмо туй чакала. Приближила се крадешком, отвързала от шията на магаренцето звънчето и го вързала за опашката на магаричката. Сетне хванала магаренцето за ухото и го отмъкнала в гъсталака.

Вироглавото зайче яхало и чувало подире си малкото звънче. Значи, мислело си то, всичко е наред. Магаренцето е настигнало майка си и тропка подир нея.

Тъкмо магаричката и Вироглавеца стигнали завоя на пътя, напреде им изскочила лисицата и извикала:

— Хей, зайче, къде си тръгнало самичко в тази гора?

Зайчето се стреснало и си помислило:

— Ами ако тази лисица ми е отмъкнала магаренцето?

Огледало се насам-нататък и никъде не видяло магаренцето.

Тогаво вироглавото зайче викнало да плаче:

— Отиде ми магаренцето! Къде си, мое магаренце?

А лисицата завъртяла опашката си и му заговорила с престорен глас:

— Не плачи, миличко! Твоето магаренце остана на завоя и не знае накъде да върви. Скочи долу и тичай да го доведеш!

Зарадвало се зайчето и се втурнало назад да търси магаренцето си, а в туй време Кума Лиса се метнала на магаричката и препуснала през трънаците.

Стигнал Вироглавеца до завоя и що да види! Никакво магаренце няма! Върнал се назад, но и магаричката му изчезнала. Изплашил се Вироглавеца и си рекъл:

— Тук могат да откраднат и самия мен! Бягайте, крака, да бягаме!

И хукнал. Стигнал до брега на реката и спрял за малко да сръбне водица. Надясно от себе си видял едно мъничко лисиче — трепери цялото и плаче.

— Ти защо плачеш? — попитал го Вироглавеца.

— Как да не плача — отвърнало лисичето, — когато ми се случи голяма беда!... Моята майка ми даде една златна паричка и ме изпрати да ида на пазар, но аз изтървах паричката и тя падна в реката. Като се върна, мама ще ме пребие!

И лисичето ревноло още по-силно.

Станало жално на зайчето за лисичето, захванало да го утешава:

— Недей плака, защото плачът не помага!

Лисичето избърсало сълзите си и попитало зайчето:

— Можеш ли да плуваш?

— Мога — отвърнало зайчето.

— Тогава влез в реката и намери златната паричка! Ако я намериш, ще ти дам десет сребърни парички срещу златната. Искаш ли?

— Десет сребърни парички! — помислило си зайчето. — За тях аз мога да си купя друга магаричка и едно малко магаренце! — Ще ти намеря златната паричка! извикало то и бързо започнало да си съблича дрешката. Цамбурнало се в реката и се спуснало да търси златната паричка.

А хитрото лисиче се усмихнало до ушите:

— Накарах вироглавото да се съблече голо!

й като грабнало дрехата от тревата, побягнало.

Вироглавеца търсил, търсил златната паричка по дъното, но не можал да я намери и излязъл от водата. Озърнал се — няма на брега нито лисичето, нито дрехата му! Затреперил от студ и мокър се върнал в къщи.

След като му откраднали магаричката, магаренцето и дрешката, вироглавото зайче слушало само умните съвети и в бодливите трънаци заешките му крачета никога не стъпвали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.